

“ HOCAM ANNEM- BABAM ALKOL BAĞIMLISIYDI. BEN NE....?”

Kadir KESKİN Yılların Gözüyle

“ Değerlerimize Rağmen Neden Buradayız?” konulu konferansım nedeniyle Cezaevleri Genel Müdürlüğünden Sayın Hakan Erdem bey kardeşimin de vesilesiyle Manisa, Ankara- Sincan, Adana Kütahya ve Afyon, Konya, İzmir il ve ilçelerinde Konferanslarım oldu. Konferanslarım esnasında mahkûm kardeşlerimle enteresan güzellikler yaşadım ve yaşıyorum. Yaşadıklarımı ifade etmem mümkün değil ancak yaşamak gerekir.

Cezaevlerine girerken göz okumaları, üst aramaları, açılan demir kapıların ürkütücü sesleri insanı gerçekten ürpertiyor. Ama bir taraftan da yıldızlı otel görünümünde bir temizlik ve intizam var. Ama duam dileğim Allah hiç kimseyi ama hiç kimseyi buralara düşürmesin. Fakat hiç kimse de buralara düşmem diyemez. Ağzımıza ve elimize sahip çıkmazsak her an kendimiz buralarda bulabiliriz.

Cezaevlerinde bazı öğrencilerimi savcı, müdür ve infaz memuru olarak gördüğüm gibi geçenlerde gittiğim Salihli cezaevi ile Manisa Cezaevinde mahkum öğrencime de rastladım. Hem de Manisa’da tanınmış bir aile çocuğu. Öğrencime “.....sen ne yapıyorsun burada?” dediğimde “Sorma hocam Hükümet önünde sarı ışıkta durdum, arkadan gelen araba bana vurdu. İndim arabadan ‘ Kör müsün?’ dediğimde, oda bana ‘ sen kör müsün neden geçmedin?” dedi o anda ağızımızdan çıkan küfürleşme sonucu bir anlık kızgınlıkla kendimi kaybettim. Yanımda bulunan ruhsatlı tabancamı ateşledim. Tam kalbine isabet etti. Maalesef öldü. Şimdi o Kırtık mezarlığında, ben ise 500 metre uzağında cezaevindeyim. Çok pişmanım, üstelik de Arabamın hem trafik sigortası, hem de kaskosu vardı. Hasar da ancak bir ile iki bin lira civarında idi. “ KEŞKE, KEŞKE, KEŞKE...” elim kırılrsa da o tetiği çekmeseydim. Ama yapılacak bir şey yok cezamı çekiyorum hocam.” Gel de üzülme.

Cezaevlerinde buna benzer anlık bir kızgınlıkla yaptığı bir suçtan dolayı, kimi suçsuz yere, kimi de gerçekten suç işlediği için oradalar. Hepsinin ortak hayatı ise dışarıda herkes işinin ve eşinin yanında iken onların betenorma duvarlar arkasında bulunmak.

Cezaevleri bazı mahkûm kardeşlerim için tam da kendini bulma, kendini tanıma yeri. Bir mahkûm kardeşim : “ Cezaevi hayatı elbette iyi bir yer değil. Ama benim için çok iyi oldu. İşlediğim suç nedeniyle burada kendimi ve hayatın anlamını keşfettim. “KEŞKE, KEŞKE, KEŞKE ...” bu betonarme duvarlar arkasına düşmeden, buraya gelmeden kendimi bulsaydım. Oturup saatlerce sabahlara kadar bunu düşündüm. ‘ Ben kimim? Yaratıcı beni

neden yarattı, benim bu dünyadaki yerim nedir. Yaratıcım bana değer verip yaratıkların en şerefli olarak yarattıysa ben niye insan olmanın şerefini koruyamadım, buraya düştüm ‘ diyerek sabahlara kadar düşündüm. Ve kendimi suçlu buldum. İnşallah buradan çıkınca şerefli bir insan olarak yaşayıp Rabbimin rızasını kazanmaya çalışacağım. Konferansınız da beni çok etkiledi. Rabbimin yapma dediklerini yaptığım için buradayım. Onun yapma dediklerini yapmasaydım kim getirebilirdi beni buraya?”

Bu arada yine bazı mahkûm kardeşlerimin pişmanlıklarına şahit oldum. “ Her şey bir yudum alkolla başladı, Hocam beni yıkan davalar, depremler değil beni yıkan en yakın arkadaşlarım. Arkadaşlarıma dikkat etmemenin bedelini ödüyorum ve kötü arkadaşın kobra yılanından daha tehlikeli olduğunu çok geç anladım. Dışarıda herkes işinin, eşinin çocuklarının yanında iken ben ve benim gibi aklını kullanmayan arkadaşlar burada. KEŞKE, KEŞKE, KEŞKE.....” vs. gibi sonu gelmeyen itiraflar. Maalesef gençlikte yapılan bazı yanlışlıkların kirini, ihtiyarlığın silgisiyle temizlemek mümkün olmuyor.

Hele Ankara Sincan Cezaevi ile İzmir Aliğa Çocuk ve Gençlik Cezaevlerinde çocuklarla birlikte unutulmaz saatler yaşadım. Çocuklardan biri: “ Hocam utanarak söylüyorum ben uyuşturucudan buradayım.” “ Neden?” dediğimde: “Anam alkolik, babam alkolikti. Onların kötü örneği beni buraya düşürdü.” Bu gence şunu anlattım: Sarhoş ve derbeder bir adamın iki oğlu varmış. Babası gibi alkolik olup cezaevine delikanlıya “Neden buralara düştün” denildiğinde’ Babamı biliyorsunuz daha fazla ne yapabilirdim ki’ diye cevaplar. yine aynı soruyu bir şirketin CEO su ve genel müdürü olan oğluna sorarlar: “ Babamı tanıyorsunuz. ‘OKUMAKTAN, ÇALIŞMAKTAN BAŞKA NE YAPABELİRDİM Kİ’, diye cevaplar. Keşke sen de babanın alkolik yüzünü örnek almasaydın? dediğimde, delikanlının cevabı sadece “ KEŞKE” oldu. Ve ilave etti. “ İyi ki hocam sizi dinledim. Bundan sonra buradan çıktığımda “ KEŞKE “ demek durumunda kalmayacağım hocam.” dedi.

Her konferans salonuna girdiğimde çok üzülüyorum. Çünkü sağlıklı, gücü kuvveti yerinde, gözlerinden ateş fışkıran gençler görüyorum. Tam da iş tutma ve geleceğini kazanma çağı. Ama maalesef betonarme duvarlar arkasında gençlikleri heba olup gidiyor. Ama beni esas üzen çocuk ve Gençlik cezaevleri. Ankara – Sincan Cezaevi ile İzmir- Çocuk ve gençlik cezaevine girdiğimde yüreğim parçalandı. Sanki lisede bir sınıfa derse girmiş gibi hissediyorum kendimi. Hepside okul sıralarında olması gereken bu gençler siyah ile beyazı, doğru ile yanlış ayıramayacak çağda cezaevine düşmüşler. Kimisi hırsızlık, kimisi cinayet, yaralama, uyuşturucu, cinsel istimrar ve gasp. Cezaevi idarecileriyle ve eğitimcileriyle başa baş görüştüğümde görüyorum ki çoğu çocuk Ana- baba arasında yaşanan problem dolayısıyla, kimisi de övey anne ve övey baba korkusu ve horlamasından evden kaçmışlar. Ama bu arada çok elit aile çocukları da babalarının ve analarının işkolikliği yüzünden ailede bulamadıkları ilgiyi dışarıda aramışlar ummadıkları kişiler tarafından uyuşturucuya alıştırılmışlar. Son

yıllarda bu tür aile çocuklarının da cezaevlerinde sayılarının arttığını bizzat yöneticiler söyledi.

Ana- babalara tavsiyem:

Kardeşlerim güle oynaya kurduğunuz yuvaları sabırla devam ettirin. Yüz kızartıcı suçlar dışında Ana- baba ve büyükler yüzünden yuvanızı yıkmayın. Sabırla yuvanızı devam ettirin. En iyi evlilik birinci evliliştir. Boşanmalarda arkada bıraktığınız çocukların psikolojisini merak ediyorsanız www.kadirkeskin.net ile “ Okul Müdürünün Günlüğünden – Eğitim Öğretim dedikleri” kitabımdan parçalanmış aile çocuklarının psikolojisini okuyunuz

Arkamızda bırakacağımız en büyük servet ne han, ne apartman, ne de üç vardiya çalışan fabrikalar. Manisa’da kırk yıl öncesinin nice varlıklı ailelerini tanıyorum; tükenmeyecek toprakları, sayısız apartman daireleri ve çalışan fabrikaları arkalarında bıraktıkları halde, iyi eğitimsiz evlatları tarafından bıraktıkları, kısa zamanda buharlaştılar. Meramımı kısaca şu atasözümüzle özetleyeyim: “ Evlat evlat olursa neylesin parayı, evlat, evlat olmasa ne yapsın parayı.” Evlat, evlat olmazsa kısa sürede bırakılanın altından girer, üstünden çıkar. Hazıra dağ dayanmaz. Bu konuda ülkemden ve Manisa’dan vereceğim çok misal var ama lâfebeliği olur korkusu ve yaralı kuşa taş atmamak amacıyla veremiyorum. Ama Dünyanın en zengin İtalyan delikanlısı COVANNİ’ yi misal olarak verebilirim. Mirasyedi COVANNİ, ailesinden kalan beş buçuk milyon EUOR ve Akdeniz sahillerinde sayısız villalarıyla 38 yaşına kadar dünyanın en zengin delikanlısı olarak yaşadı. Ömrünün geri kalan 30 yılını da sokaklarda dilenerek dünyanın en fakir delikanlısı olarak geçirdi. Geçtiğimiz yıl Noel bayramında sokakta sarhoşken ısınmak için yaktığı ateşin içine düşerek 73 yaşında yanarak vefat etti.

-Arkamızda bırakacağımız en büyük servet yüce peygamberimizin ifadesiyle iyi eğitimli bir evlat. İyi eğitimli evlat da çocuklarımıza markalı giysi giydirmek, cebini parasız bırakmamak ve midesini tıka basa doyurmakla değil, çocuklarımızın gönül dünyasını da aç bırakmamakla olacağını bilmemiz gerekir.

Not: İzmir Çocuk ve Gençlik Cezaevi